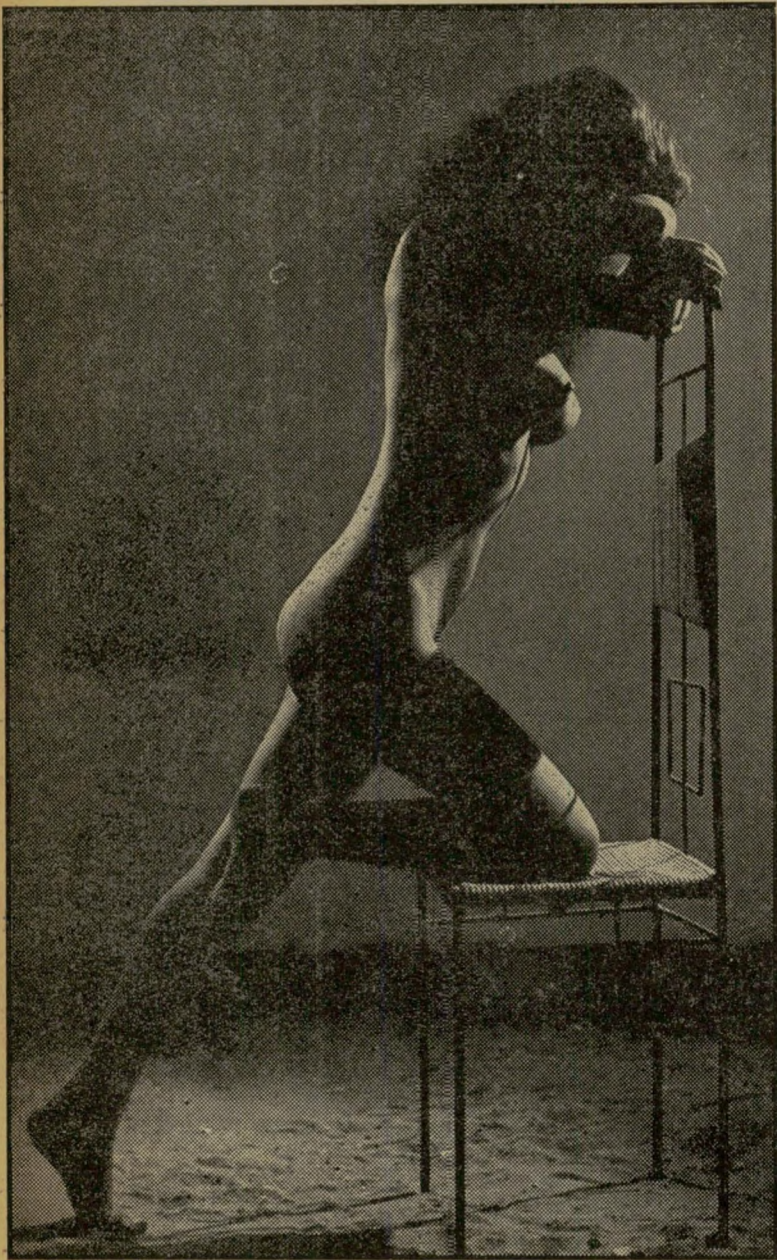

הצברית ומיסטר -

הוטנטוט

צברית במערומיה*

חיזור נוסח צברי - ישר לחורשה

מסוגלות לפצח גרעינים. היופי הטבעי הצברי נעלם לאט-לאט, ולא יארך הזמן והמהיקניות האחרונות שלו יישמרו רק בשמורות הטבע הלאומיות שלנו - בקיבוצים.

* צולמה על-ידי קרן בסטודיו שלו ב" תליאביב.

צברית רוסית בכביש, במיפעל ובקלנה

ליתי - היא האשה היפה והאידיאלית. ובאמת - יכולה היא לעבוד בכביש, בבית-חרושת או לעמוס זבל על עגלה, ובאותה עת לקלל בעסיסיות רוסית קלא - סית, ולא לאבד בעיניו מנשיותה כלל.

ומה יאמר הגבר היפני, אם תחיל אשתו פתאים להיות עצמאית וחופשית, ותפסיק לרהוץ את גבו כשהוא חוזר עייף מן ה"עבודה" והערביה: האם היא משעממת את בעלה? האם קולה מונוטוני בעיניו, או שמא רע הדבר שהיא משמנה אחר נ"י שואיה?

ומר הוטנטוט, מה בקשר אליי? היא מרוצה מאשתו, ממיבנה גופה המיוחד, על כל בליטותיו - או זחיותיו. כל מה שהוא מבקש זה שהיא תלד לו ילדים רבים ככל האפשר, תדע לבשל, ואולי גם לתיכף על הסט"ס. ננסה לתאר לעצמנו מה יקרה אם כמה גברים משבט זה יבואו להשתל" מות לישראל. הם יראו כאן את תרבותנו ה"ישראלית" ויחזרו מוקסמים הביתה. מ" אותו יום ואילך, כל אשה שלא תרקוד הורה, תלבש שמלת משכית ותדע להביע דעתה על הצגת יוליוס קיסר בהבימה, תיח" שב כחסרת-חן וגסת-רוח.

מוהיקניות בשמורת טבע

כמה גברים בארצות שונות באירופה אמרו לי לא מזמן: "הצבריות שלכם יפות, משום שהן טבעיות ואורייגניות". לדעתי, בעייתן של הצבריות היא כי הן מתפתחות, אמנם, אבל לא בכיוון הנכון. הרצון האלה להיות אירופיות ומערביות, אבל התוצאה היא, לפעמים, כגוחכת, בדומה לעליזה דוליסל, מפינגליין.

רק יצאו מן המדים, וכבר לובשות שימ" לתערב א לה פריה, עם חוטם פלסטי מח" דד כמו עפרון. אבל בגשף מפואר הן

אבל - אם אנו, כגברים, נוטלים לעצ" מנו את הזכות לשפוט את הצבריות, יש להכיר ראשית בעובדה שתפקידה של ה"אשה היה תמיד יותר קשה מתפקידו של הגבר. למרות כל הדיבורים היפים על האמנציפציה של האשה, לא התקדמנו הרבה - בגלל חוק הטבע. בעצם, מה נשתנה? פעם היה תפקידה של האשה ללדת הרבה, לספל בילדים ולחנך אותם, לבשל, להיות נאמנה לבעלה ולת לו מכסימום אהבה. היום האשה המודרנית עושה אותו דבר, רק קצת פחות: יר" לדת פחות ילדים, מחנכת אותם רע, כמעט ואינה מבשלת, לפעמים נאמנה ונותנת מכסימום אהבה - לא תמיד לבעלה. מה שלא השתנה במצב של האשה, מוזמ" גים טרום-היסטוריים ועד ימינו, היא העוב" דה, כי אם ברצונה להתחתן, הרי זו היא שחייבת למצוא חן בעיניו של הגבר. ב" מלים אחרות: היא חייבת להיות יפה, נאה מבחינה חיצונית וחביבה באופיה, הכל לפי מושגיו האסתטיים של אותו גבר.

אדון וגברת הוטנטוט

כאן קבור הכלב. מה הן הורישות שיש לגבר הישראלי כלפי הצברית בימינו? ואם יש כאלה, מדוע ישנן? מדוע דווקא להשתח את הישראלית לאנגליה או לצרפתיה? מדוע שקנה-המידה לא יהיה, נגיד, האשה היפנית, הרוסיה, הערביה או ההוטנטוטית?

האם משום שהמקטרגים המכובדים לא למדו בארצות אלה, ולא למדו לאהוב את תרבותן? האם משום שאנו הננו עם "אי-רופי"? האם משום כך חייבת הישראלית להיות גבוהה כמו הגרמניה, בעלת היקף מותניים של אמריקאית והיקף-חזה של ב.ב., עם חושי-הומור בריטי וסנטימנטליות איטלקית? האם לכן עליה להלך כמו ספר" דיה ולבשל כמו צרפתייה? אלה הן דרישותיו של הגבר הישראלי מן הצברית. ואם זו איננה מתאימה לנו" מה שקבע לה, הוא מגיע למסקנה שהצב" רית היא מגושמת, חסרת-הומור, משעממת, לא נשית.

הבה נראה מה הן דרישותיו של הגבר הרוסי מן ה"צברית" שלו. אולי קנה המידה שלו הוא הנכון. אולי האשה עת" המותנים ומוצקת-השוק, בעלת השיער ה" חלק האסוף לאחור, הלבוש הפשוט והתכ" מחוסר מסגרת מקומית חיפש לו דפוסיים זרים, שיהיו מכה-משותף בינו לבין קיבוץ הגליות. במקרה, או שלא במקרה, בחר הנוער העברי בדפוס התנהגות של אירו. פה המערבית, או אפילו של ארצות-הברית. כאן התנגש האופי הצברי כמות שהיה, בהתנהגות ובמוסכמות שונות משלו. התו" צאה - אבדן טבעיות וחוסר חן.

לי את המוח, או: "הסבון הזה שוב מנדנד!" המחמאה הגדולה ביותר שהעניקה לי היתה שאני גחליץ נחמד. כל-כך התרגשתי שנישקתי את ידה, לפי כל כללי הסקס האירופי. היא פרצה בצחוק והודיעה לי בחגיגות שאני טמבל גמור. התחלתי סו" בל מרגשי-נחיתות. נוכחתי לדעת שהיא יחד עם כל הצברים האחרים, שייכים ל" איזה גזע עליון, ומה אני, סך-הכל... הסברם האלה היו חברה עם אומץ-לב, חפשיים בהתנהגותם, ישרים במעשיהם, פשו" טים ואינטליגנטיים גם יחד. מוכנים תמיד לבוא לעזרת הזולת. בקיצור - בריאים בגוף ובנפש. אמרתי בנפשי: זהו זה. כמוהם אני חייב להיות. החלטתי להתבולל באופן יסודי. קניתי כובע פלמי, גידלתי זקן, התחלתי ללמוד תורה ותנ"ך. במקר" מות פומביים השתדלתי לצעוק, לדבר ב" ידיים וגם חומס לאכול בידיים. את כל העניבות ורקתי לסל ותלבושתי הבלעדית היתה מכנס חקי קצרים וחולצה. כמה שמות של חיות היו תוספת שימושית ל" שפת היומיום שלי. את כל מה שחשבתי אמרתי דוגרי בלי בושה. למרתי גם לחזר אחרי נערות בדרך הצברית - ישר ל" חורשה. הרגשתי עצמי חופשי, ללא מע" צורים - ממש כמו טטן. והאשה האיר" אלית עוברי היתה דווקא הצברית - כמו שהיתה אז, על כל אביריה.

כמו קורם - אך פחות

עברו שנים, הארץ השתנתה ועמה השתנו גם הצברים. עולים באו, שי" כונים נבנו, ערים חדשות נתוספו לנוף והחי חדש נוצר. שלא כהחי של ימי קום המדינה - שהיה מיקשה אחת - היה ההווי החדש פסיס של מסורות, דפוסי התנהגות ומושגי יופי. בתוך כל הערב" הרב של תרבויות מזרח ומערב, ניסה ה" צבר, ועמו גם הצברית, למצוא לעצמו דפוסיים משלו.

מחוסר מסגרת מקומית חיפש לו דפוסיים זרים, שיהיו מכה-משותף בינו לבין קיבוץ הגליות. במקרה, או שלא במקרה, בחר הנוער העברי בדפוס התנהגות של אירו. פה המערבית, או אפילו של ארצות-הברית. כאן התנגש האופי הצברי כמות שהיה, בהתנהגות ובמוסכמות שונות משלו. התו" צאה - אבדן טבעיות וחוסר חן.

שוטרת ישראלית טבעיות ואורייגניות...

הוטנטוטית חולצת משכית וסט"ס